

Sestry z vinice

*Zdědily vinici a s ní i novou rodinu.
Odváží se začít znovu?*

JOANN ROSSOVÁ

Válečný fotograf Jackson Swann se účastnil mnoha konfliktů – a po své smrti za sebou také jeden zanechal. Jeho tři dcery, každá s jinou matkou, právě zjistily, že po něm zdědily nejen podíl na vinici, ale především novou rodinu.

Tess po úspěšné kariéře dětské televizní hvězdy zažívá krizi a truchlí nad ztrátou otce, kterým celý život opovrhovala.

Charlotte, pravá jižanská dáma, se své kariéry naopak vzdala ve prospěch manželových politických ambicí. V nejhorší den svého života se dozvídá nejen to, že její zbožňovaný otec zemřel, ale také že má dvě sestry, o kterých nevěděla.

Natalie, dcera Jackovy milenky, o Tess a Charlotte vždy věděla a děsila se dne, kdy se s nimi setká.

Poté co sestry zdráhavě dorazí na vinici, jsou okamžitě okouzleny matriarchou rodu Swannových i nádherným okolím. Podaří se jim ale najít společnou řeč a odhalit rodinnou historii, která může změnit jejich život?

„Rodinná tajemství, prokreslené postavy a krásné prostředí dělají ze Sester z vinice bohatou a poutavou knihu. JoAnn Rossová v té nejlepším formě!“

– Sherryl Woodsová, spisovatelka

JoAnn Rossová
Sestry z vinice

JoAnn Rossová

SESTRY
Z VINICE

Přeložila Veronika Kratochvílová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

The Inheritance © 2021 by JoAnn Ross

Published by Harlequin Books S. A., USA

This edition is published by arrangement with
Harlequin Books S. A.

Translation © Veronika Kratochvílová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved including the right of reproduction
in whole, or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-648-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-647-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-208-0 (print)

Jako vždy Jayovi,
který v části našeho manželského slibu
„v nemoci i ve zdraví“,
jenž jsme si před mnoha lety vyměnili,
zašel mnohem dál.
Miluju tě.

Předmluva

Aberdeen, Oregon

Válečný fotograf Jackson Swann cestoval do temných a životu nebezpečných míst po celém světě, kam se většina lidí nikdy nepodívá. A ani nechce. Vyhýbal se kulkám a minometům, přežil havárii helikoptéry v Afghánistánu, v Nigeru ho zasáhla kulka jen pár centimetrů od srdce, a když se připojil k francouzské cizinecké legii v Mali, bodl ho smrtelně jedovatý štír.

Někteří z těch, kteří s ním po desetiletí pracovali, ho nazývali bezohledným. Zbrklým. Nebezpečným. Nad večerním pivem nebo jakýmkoli jiným alkoholem, který se v té které zemi, kde se všichni vyrojili, naléval, se ostatní fotografové a zahraniční novináři dohadovali, jestli si ten parchant Jackson Swann přeje umřít, nebo se jen považuje za nesmrtelného.

Vrhal do tak nebezpečných situací, kterým by se každý rozumný člověk zdaleka vyhnul, a když došlo na nejhorší, vyšel z toho živý a pokračoval dál. Honil se za další válkou nebo jinou krizí jako narkoman za další dávkou.

Popravdě Jack nikdy nevěřil, že je nesmrtelný. Přesto, když se rozhlédl po klidných zvlněných kopcích, rozkvetlých třešních plných růžových květů, po akrech vinice,

přišlo mu ironické, že když během těch desetiletí smrtce tolikrát utekl, zabije ho nakonec agresivní a rychle se šířící rakovina plic.

To byl důvod, proč seděl na terase sídla *Chateau de Madeleine*, obrovského šedého kamenného domu, který postavil jeho otec Robert Swann pro svou milovanou válečnou nevěstu Madeleine, aby zmírnil její stesk po domově.

Oregonské údolí Willamette bylo nádherné místo. Ale nebylo Madeleininým domovem ve francouzském Burgundsku, kde vyrůstala a kde stále žila velká část její rodiny.

Rodina. Jack chápal, že pro mnoho lidí americký sen znamenal domek na předměstí se zeleným trávníkem, který bylo potřeba každý víkend posekat, bílý plot, šťastné, dobře živené děti a psa, který je s bezuzdnou radostí vítal pokaždé, když se vrátili z práce. Nebyl to špatný sen. Ale jeho sen to nebyl a nikdy nebude.

A jak by také mohl, když ho všude jako parta sténajících duchů pronásledoval syndrom přeživších? Ačkoli se v sobě Jack nenimral, uvědomil si, že morální dilema, které prožíval pokaždé, když se donutil emočně distancovat od krvavých scén zmatku a smrti, zachycených objektivem svého fotoaparátu, ho zanechalo příliš zlomeného, aby mohl cítit nebo se chovat jako normální lidská bytost.

Před deseti lety, když jeho silný a statný otec zemřel při rybaření na infarkt, zdědil Jack vinařství společně s matkou, která o každodenní běh rodinného podniku nejevila žádný zájem. Když veškerý dohled nad vinařstvím přepsala na něj, prohlásila Madeleine Swannová, že jejich dům je příliš velký pro jednu ženu, a přestěhovala se do malého domku pro hosty vedle zahrady, kterou založila první rok, co přijela do Oregonu. Zahrada byla zdrojem

zeleniny a bylinek, které používala při přípravě mnoha francouzských jídel, s nimiž vyrůstala.

Otec zanechal Jackovi na starosti dvě stě šedesát akrů vinic a dvacet akrů sadů. Protože se nechtěl a ani nemohl vzdát svých toulavých způsobů, usadit se a stát se pěstitelem vína a třešní, najal Jack Gideona Byrnea z vinařství Napa, nedávno ovdovělého otce pětileté dcery, aby se ujal jak role manažera, tak sklepmistra.

„Jsi si jistý, že nechceš, abych jim zavolal?“ zeptal se poněkolkáté během posledních týdnů Gideon, když k němu kráčet s láhví vína a dvěma skleničkami.

„Jediný důvod, proč by mě Tess chtěla vidět, by byl, aby mě vyprovodila na cestu do pekla.“ Stejně jako Jack nikdy nemírnil dopad svých fotografií, nemírnil ani svá slova, ani neromantizoval svůj život. Neplánoval žádné dramatické scény, kdy se jeho tři dcery sklání se nad jeho smrtelnou postelí. Všechny už jsou dospělé ženy s vlastními životy.

„Nenapadlo tě, že by si s tebou třeba ráda promluvila? Když už ne z jiného důvodu, tak aby se zeptala proč...“

„Proč jsem ji opustil ještě před jejíma druhýma narozeninami a ani jsem se neohlédl? Jsem si jistej, že její matka jí řekla svou vlastní verzi příběhu. A je pravda, že odpovědi jsou tak zatraceně komplikovaný a čas na podobnou diskuzi už dávno uplynul.“ Na vykoupení bylo příliš pozdě.

Jack pochyboval, že by jeho nejstarší dcera měla zájem, i kdyby se jí to pokusil vysvětlit. Nemohla tušit, že ji po celé roky sledoval a obviňoval se, když se v pubertě a během dospívání tak veřejně vymkla jakékoli kontrole. Možná, že kdyby měla otce, který každý den přicházel domů na večeri, měla by normálnější a stabilnější život. Ne ten hollywoodský chaos, do kterého ji její matka uvrhla ještě před třetími narozeninami.

Už je to pryč, připomněl si. Cokoli, co by mohl své prorozené říct, by zdaleka nebylo dostatečné, a i tak by bylo příliš pozdě. Tess neměla žádný důvod cestovat kvůli němu do Oregonu, ale doufal, že jakmile tu on nebude, přemůže ji zvědavost. Jeho dcery by se měly poznat. Už bylo načase.

„Tak Charlotte,“ naléhal Gideon. „S Blanche jste stále ještě teoreticky manželé.“

„*Teoreticky* je přesný.“ Dlouholeté odloučení od jeho jižanské snobské ženy jim oběma vždy vyhovovalo. Podle jejich předsvatební smlouvy Blanche pokračovala ve svém privilegovaném životě v Charlestonu, aniž by ji zatěžoval manžel na plný úvazek, který stejně sotva kdy býval doma. Informovala ho, že rozvod nepřichází v úvahu. A kdo by jí vyčítal, že čas od času měla diskrétní aférky? On rozhodně ne.

„Myslím, že by Charlotte měla dostat příležitost se s tebou rozloučit. Kolikrát jsi ji viděl od doby, co šla na vysokou? Možná dvakrát za rok?“

„Už na mě zase tlačíš,“ odsekl Jack. Sakra, člověk by si myslel, že bude mít možnost v klidu umřít, aniž by ho někdo neustále prudil. „Ačkoli z těch tří to asi nejvíc raní Charlotte,“ připustil.

Jeho prostřední dcera byla vždycky rozkošná holčička. Při těch vzácných příležitostech, kdy se vrátil zpět do Charlestonu, mu běžela do náručí, aby dala tatínkovi, sladkou, mokrou pusku, a vlasy za ní vlály jako zářivá zlatá vlajka. Nebo když se zastavil v Savannah, kde studovala na škole umění a designu, aby ji vzal na večeři.

„Ta holka po Blanche nezdělala sílu ocelové magnólie.“ Protože vyrůstala s matkou, která dokázala najít chybu i v největších maličkostech, snažila se Charlotte vždy všem zavděčit a tato část její osobnosti se rozjela na plné obrátky pokaždé, když přijel do města. „A klidně si myslí,

že jsem zbabělec, ale nechci být u toho, až se její vysněný svět zborší.“ Měl podezření, že mnozí lidé v úzkém společenském kruhu, ve kterém se jeho dcera pohybovala, znali tajemství, jež odhalil soukromý detektiv, kterého si najal.

„A co Natalie?“ tlačil dál Gideon. „Nemá jediný důvod být na tebe našťvaná. Ale vsadím se, že bude, pokud umřeš bez jediného slova varování. Zvláště když loni ztratila matku.“

„Což je přesně ten důvod, proč ji toho chci ušetřit.“

Josette Seuratovou, černovlasou tmavookou matku své nejmladší dcery, která měla francouzské a jamajské kořeny, potkal, když zpívala v klubu ve čtvrti Oberkampf v pařížském jedenáctém okrsku. Zamiloval se do ní na první pohled a druhého rána věděl, že žena, s níž strávil noc vášnivým milováním, je nejen jeho první skutečná láska, ale také jediná žena, kterou kdy miloval. Ačkoli se nikdy nevzali, tvořili pár, a přesto si ponechávali volnost a vlastní život. Po celých dlouhých dvacet šest let. Po celou dobu, navzdory pokušení krásných žen po celém světě, jí Jack zůstal věrný. A nikdy neměl nejmenší pochybnosti, že i Josette jemu.

Byla tak plná života, že ho její náhlá smrt po mozkové embolii tvrdě zasáhla. Ačkoli Jack okamžitě odletěl ze Sýrie do Paříže, aby se zúčastnil pohřbu v kostele postaveném za vlády Napoleona III., byl příliš pohlcen vlastním zármutkem a únavou, než aby poskytl emoční podporu a útěchu, kterou si jeho třetí dcera zasloužila. Z únavy, kterou připisoval pásmové nemoci, se nakonec ale vyklubala rakovina.

„Smrt Josette je hlavním důvodem, proč sem nepotáhnu Natalie, aby sledovala, jak umírám. A klidně se můžeš přestat snažit ve mně vyvolat pocit viny, protože moje rozhodnutí je konečný, stejně jako včera. A především.“

A pokaždý, když jsi to během posledních týdnů vytáhl. Stačí, že jsi mě přinutil natočit ty zatracený videa. Jako bych byl nějaký dokumentarista.“

Podle Jackova názoru byli dokumentaristé vypravěči příběhů, kteří se nenaučili upravovat videa. Jak těžké bylo strávit kdekoli od dvou do desíti hodin vyprávěním příběhu, který on dokázal zachytit v jedné perfektně načasované fotografii?

„Celková délka všech tří videí je jen dvacet minut,“ namítl Gideon.

Byly chvíle, kdy Jack zvažoval, že ten chlap musí mít svatou trpělivost. Což je pravděpodobně nutné, pokud se rozhodnete strávit svůj život sledováním toho, jak rostou hrozny, a pak čekat roky na víno, které z těch hroznů vyrobíte. Bez Gideona Byrnea a jeho vedení by Jack pravděpodobně vinařství už dávno prodal jednomu ze sousedních vinařů s výhradou, že si jeho matka bude moci ponechat domek pro hosty společně s větším domem, který nesl její jméno. Kdyby to býval udělal, litoval by teď, že nemá žádné vzkvétající dědictví, jež by mohl předat svým dcerám.

„Celkový čas vychází ani ne deset minut na dceru. Což se zdaleka nepřibližuje dokumentárním pořadům Kena Burnse¹,“ upozornil ho Gideon.

„Líbily se mi Burnsovy pořady o baseballu,“ přiznal Jack neochotně. „A ty o country hudbě. No sakra, ještě aby nebyly dobrý, vzhledem k tomu, že mu trvalo osm let, než je dokončil.“

Jackova první Pulitzerova cena byla nepochybně hlavně o štěstí a o tom, že byl ve správný čas na správném místě. Pořízení dalších snímků hodných ocenění věnoval

¹ Ken Burns – americký dokumentarista proslulý jako tvůrce „efektu Kena Burnse“ za použití archivních fotografií.

větší péči, ale přestože obdivoval Burnsovu práci, nikdy neměl trpělivost, aby na jednom projektu strávil tolik času. Jeho francouzská matka tvrdila, že se narodil jako *pierre roulante* – valící se kámen – s nutkáním být neustále v pohybu. Což neprospívalo rodinnému životu a bylo důvodem, proč jeho první i druhé manželství ztroskotalo. Nikdy nemohl být manželem, jakého jeho dvě velice rozdílné manželky očekávaly.

„Věříš v posmrtný život?“ zeptal se.

Gideon si dal s odpovědí načas a rozhlížel se po vinohradu. „Rád bych věřil, že existuje. Když jsem tak strašně brzy ztratil Becky, bylo by hezké věřit, že se zase sejdem, někde, nějak.“ Pokrčil rameny. „Na druhou stranu jsou dny, kdy si myslím, že jsme možná měli jen jeden pokus.“

„Josette mě včera v noci zase navštívila.“

„To jsi musel mít radost.“

„Vždycky mám.“

Ačkoli měl Jack podezření, že Gideon věří, že trpí předsmrtnými halucinacemi, vídal svou pravou lásku víc a víc. A nejen ve spánku, kdy se objevovala, aby zklidnila noční můry, které ho trápily celé roky, ale občas se objevila i uprostřed dne. Nebo se ráno probudil, viděl ji sedět na kraji postele a cítil, jak ho svou hebkou rukou hladí po čele. Až přijde smrt, vezme ho Josette za ruku a povede ho, ať už to bude kamkoli, stejně jako ho vedla ke své posteli té první noci? Noci, kdy úplněk stříbrně svítil skrze okno a on zjistil, jaký je rozdíl mezi sexem a milováním.

Chvilí seděli a popíjeli Rulandské modré ročník 2006, které Gideon přinesl. Nemluvili. Jack proklínal únavu, která byla den ode dne silnější. Ještě horší bylo, že ztrácel pocit, že je sám sebou. Už se necítil jako muž, který se připojil k jednotkám během invaze v Iráku na cestě do Bagdádu. Nebo jako ten, kdo pořídil fotky Fallúdži, za něž získal další Pulitzerovu cenu.

Vždy trval na tom, že věk je jen číslo a že zvládal vše, co zvládali mnohem mladší fotoreportéři, z nichž mnozí se podle jeho názoru vyhýbali riziku až příliš na to, aby mohli obstát v tomto oboru. Ale za poslední měsíce ho věk dohnal. Pronásledovala ho jeho stará sokyně, smrt, která se k němu plížila zezadu, aby ho konečně dostihla.

„Tohle je zatraceně dobrý víno.“ Jack zvedl láhev. Skrz tmavě zelené sklo pronikl sluneční paprsek, který se prodíral přes deštivá mračna a víno se rozzářilo jako tekuté rubíny. „Jedno z mých nejlepších rozhodnutí, mezi všemi ostatními v životě, který jsem poslal, bylo najmout tě.“

„Jedno z mých nejlepších rozhodnutí bylo nechat se od tebe ukecat, abych se přestěhoval z Napy do Oregonu,“ odpověděl Gideon. „Skutečnost, že jsi pro mě a Aubrey nechal postavit dům, než jsme sem přijeli, mě přesvědčila, že to myslíš vážně. A že to není jen dočasné.“

„Udělal jsem si menší průzkum a lidi říkali, že v tomhle oboru jsi nejlepší. Nejen díky tvý dvouletý praxi v Burgundsku, ale taky proto, že jsi údajně kouzelník.“

„Lidi přehánějí.“

„O týchle možnosti jsem taky uvažoval, ale rozhodl jsem se, že pokud tvý schopnosti s hrozny jsou skutečný aspoň z poloviny, stále se nacházíš na pomyslný špičce elitní pyramidy. Takže jsem tě najal pro tvý schopnosti. Jak ve vinařství, tak v řízení.“ Jack mluvil s námahou a každý nádech ho bolel. „Měl jsem v úmyslu držet se stranou od obchodu.“

„Což jsi taky dodržel.“

„Jsem dost chytřej na to, abych věděl, co neumím. A jediný, co jsem tenkrát o víně věděl, bylo, jak se pije. Ale za posledních deset let ses stal mým nejbližším přítelem. Možná i dokonce synem, kterýho jsem nikdy neměl.“

Jack měl pocit, že se topí a znovu se rozkašlal ve snaze uvolnit plíce postižené roky naftového kouře, prachu a cigaret. „Pravděpodobně jsem ti to měl říct už dávno.“

„Všechno by to zkomplikovalo.“

„Pravděpodobně. A i když ses tomu možná vyhnul, podle toho, jak se to vyvine s holkama, budeš asi čelit zatím největší komplikaci.“

„Dopadne to dobře,“ ujistil ho Gideon.

„Věřím ti.“ Muselo to dobře dopadnout. Protože jestli jeho plán nezafunguje, to, co generace Swannů budovaly, bude ztraceno.

Postavil se na nohy, poplácal Gideona po rameni a s pocitem, že stoupá na Mount Everest, došel několik metrů k domku pro hosty, aby se naposledy rozloučil se svou matkou. Jednou z mnoha věcí, kterých litoval, bylo to, že se po většinu svého dospělého života držel stranou od vinice.

Dveře otevřela Rose Whiteová, která kromě toho, že vyrůstala na vinici, strávila také dvacet let jako zdravotní sestra v armádě. Když odešla do důchodu, nastoupila v *Maison de Madeleine* jako hospodyně. Přivítala Jacka s úsměvem.

„Tvoje maminka si na chvíli zdřímla, ale zrovna jsem se chystala ji probudit, aby spala v noci. Většinu rána těsně před tím, než začalo pršet, trávila venku se skicákem a kreslila změny, které chce udělat ve své bylinkové zahradě. Rozhodně doufám, že budu mít tolik energie, až mně bude devadesát šest.“

„Vždycky trvala na tom, že tajemství dlouhověkého a dobře prožitého života je sklenička vína denně.“

„To nebudu rozporovat,“ řekla Rose. „Zvlášť pokud víno pochází z naší vinice.“

Jack potichu otevřel dveře, aby matku neprobudil. Akvarelové obrazy vinice ve všech ročních obdobích visely

na zdobných fialových zdech, které odrážely odstíny hroznů, které ji obklopovaly po celý život. Desky stolů a dřevěná komoda vyrobené ze stromů poražených na pozemku, aby se vytvořil prostor pro původní sady, byly plné rodinných fotografií včetně dvou svatebních. Jedna byla pořízená ve starém kamenném kostele ve Francii, druhá pod altánem pokrytým zelení zde na pozemku Swannů. Když si Jack tiše přitáhl židli k posteli, měla zavřené oči.

„Nespala jsem,“ vyhrkla v okamžiku, kdy se posadil. „Jen jsem odpočívala. Kdybych spala, jak bych mohla vědět, že jsi přišel?“

Vzal ji za ruku plnou stařeckých skvrn a snažil se nevnímat, že i když byla schopná trávit hodiny venku, procházet se zahradou, plánovat letní sklizeň, vypadala mnohem křehčí, než když přijel naposledy. Lámalo mu to srdce, které mnozí tvrdili, že nemá. Držel ji za ruku, na které měla jen jednoduchý zlatý prstýnek, který jí jeho otec navlékl před desítkami let.

„Zdálo se mi o tvém otci.“

„Doufám, že to byl krásný sen.“

„Byli jsme zpátky ve Francii během té doby, kdy se ukrýval v našem sklepě. Byl to ten okamžik, kdy jsem s jistotou věděla, že ho miluju. Generace tvého otce byla označována za největší generaci, protože zachránila svět.“

„Nebyl to jen táta, kdo riskoval svůj život.“

Jeho matka byla skutečnou válečnou hrdinkou, která se přidala k Makistům – venkovským partyzánským skupinám francouzského odboje – a byla oceněná francouzskou *Médaille de la Résistance*, britským Jiřího křížem, nejvyšším oceněním udělovaným civilistům, rovnajícím se Viktoriinu kříži ozbrojených složek, a americkou Medailí cti.

„Dělala jsem jen to, co jsem musela,“ trvala na svém, jako pokaždé, když došlo na toto téma. „Ale chtěla jsem

tím říct, že svým způsobem jsi úplně stejný hrdina jako tvůj tatínek.“

Protože nechtěl, aby se jejich poslední slova změnila v hádku, Jack jen pokrčil rameny.

„Jsi,“ trvala na svém. Její pohled byl plný odhodlání, které udrželo naživu její rodinu, jeho otce a spoustu dalších, a silné vůle, která pomohla zachránit její zemi.

„Díky tvým fotografiím si svět uvědomuje zlo, které stále existuje,“ pokračovala. „Svým způsobem jsi strávil celou svou dospělost riskováním života za záchranu světa. Jsem na tebe tak pyšná, *mon fils*.“

„Děkuju, mami.“ Poslední slovo musel protlačit skrz knedlík v krku.

„Není to fér,“ stěžovala si. „Žádný rodič by neměl přežít své dítě.“ Vydechla a oči se jí zaleskly slzami. Slzami, kterým se tolik bránila. „Ale samozřejmě, jak mi tvůj otec tak často připomíná, život není vždy spravedlivý.“

Když použila přítomný čas, Jacka napadlo, jestli se jí jeho otec zjevuje stejně jako jemu Josette. Z čela jí něžně uhladil pár pramínků stříbrných vlasů, které kdysi bývaly leskle kaštanové. „Musím jít.“

„Já vím.“ Vzala ho za ruku a přitáhla si ji ke svým rtům. „*Aller avec dieu, mon fils*.“ Jdi s Bohem, můj synu. Po všech těch letech v Oregonu její angličtina zněla téměř jako od rodilé Američanky, i když měla stále lehký francouzský přízvuk. Když se ale rozrušila, byla unavená nebo ve stresu, sklouzávala ke svému rodnému jazyku.

Když Jack odcházel z místnosti, jeho oči byly zalité slzami. „Jak to šlo?“ zeptal se Gideon, který na něj čekal ve společenské místnosti hlavního domu.

„Líp, než jsem doufal. Mluvila o tátovi. Kdyby nezemřel, byli by svoji přes sedmdesát let. Zajímalo by mě, jak to sakra dokázali.“ Ta představa se Jackovi zdála stejně nemožná jako dosažení míru na Zemi.

Jack se rozkašlal, dlouhým a bolestivým kašlem, u nějž měl pocit, že mu snad roztrhá plíce. Přestože byl tak často obklopen smrtí, o té vlastní nikdy moc nepřemýšlel. Ale když mu sdělili jeho diagnózu, okamžitě se rozhodl vrátit domů. Přesto ale nechtěl zemřít v tomto domě, kde vyrůstal. Nechtěl, aby při pohledu na dům jeho dcery myslely na smrt a utrpení, ale doufal, že by mohly objevit kořeny rodiny Swannů, na jejichž zkoumání si nikdy neudělal čas. Raději se rozhodl pro místní hospic, až si jeho tělo řekne.

„Zavez mě do Passages,“ řekl, jak vyšli ze dveří. Když se rozhlédl po vinohradech až k místu, kde se nad mraky majestátně tyčil ledový vrchol Mount Hoodu, přestalo pršet. „Už je čas.“

Gideon zavolal z hospice Rose a řekl jí, že tam stráví noc. Noc, která jak mu sestra řekla, bude pravděpodobně poslední v životě jeho zaměstnavatele a přítele. Ačkoli všichni v *Maison de Madeleine* věděli, že se to blíží, hlas šedesátileté ženy se zadržával, když ho ujistila, že pokoj jeho zaměstnavatele uklidí.

„Bude také potřeba připravit tři pokoje v křídle pro hosty,“ řekl. „Možná budeme mít společnost.“

„Děvčata,“ hádala.

„Uvidíme.“

„Měla bych začít chystat jídlo na pohřební hostinu.“

„Jack říkal, že nechce žádný povyk.“

„Jack tu nebude, aby si mohl stěžovat. Jeho dcery možná budou mít jiný názor,“ namítla. „Jedna je slavná herečka a spisovatelka, další je z jižanské smetánky a třetí je Francouzka. Tam si na to potrpí.“ Ne že by Rose někdy ve Francii byla, alespoň o tom Gideon nevěděl. „A víte, že spousta lidí z údolí se bude chtít zastavit, aby oslavila život pana Jacka.“

Gideon silně pochyboval, že nejstarší, nejvíce opomíjená ze tří dcer bude mít náladu slavit život svého nepřítomného otce. Pokud se vůbec ukáže. „Co kdybychom to vše rozhodli, až přijedou, jestli vůbec,“ řekl a mnul si hrudník v místě, kde se nacházelo srdce.

Jackson netrpěl. Nebylo překvapením, že navzdory jeho přesným instrukcím, aby matku nebrali do hospice, trvala Madeleine na tom, že se svým jediným synem chce být až do konce.

Na muže, který prožil tolik let obklopený násilím, zemřel Jack klidně. Vklouzl do prázdnoty, kde věřil, že na něj na konci bude čekat Josette. I přes tvrzení, že za roky dokumentování hrůz světa se stal ateistou. Kdo byl Gideon, který sám přišel o manželku tak brzy, aby s tím polemizoval?

Když se vrátil na vinici, ve vzduchu a v domě, který patřil spíš do Burgundska ve Francii než do oregonského venkovského údolí Willamette, bylo cítit tolik emocí. Ačkoli to ještě nevěděly, dvě ženy, které nikdy nepoznal a třetí, která je každé léto navštěvovala, budou brzy držet v rukou osud jeho i jeho patnáctileté dcery.

1

Sedona, Arizona

Tess Swannová se posadila na terasu s výhledem na bublající potok Oak Creek lemovaný stromy, zatímco Rowdy, její irský setr z útulku, ležel u jejích nohou a vyhříval se na sluníčku. Jasná, nekonečně modrá obloha nad hlavou byla v ostrém kontrastu s ohromujícími zářivými rudými pahorky.

Brzy ráno padal lehký jarní deštík, pročistil pouštní vzduch a provoněl jej vůní borovice, jalovce a parfémem z koberce kouzelných jarních rudých, zlatých, modrých a růžových květů. Výhled, který v tolika návštěvnících vzbuzoval úctu, naplňoval Tess klidem. Její domov byl rájem a útočištěm, které si vytvořila, aby utekla od svého hektického života a napojila se na to, co bylo opravdu důležité.

Brožury, které se rozdávaly v návštěvnickém centru, tvrdily, že město je katedrálou bez zdí. Ve skutečnosti ve městě žádné katedrály nebyly. Jedinými starověkými svatými místy byla ta, která považovaly za svatá místní indiánské kmeny. Nebylo tu žádné velké letiště. Většina z ročních tří milionů návštěvníků přilétala na mezinárodní letiště ve Phoenixu, poté se vydala na dvouhodinovou

jízdu stoupající tisíc nadmořských metrů od pouště Sonoran plné kaktusů a končící nádherným výhledem na malebnou cestu národním parkem Red Rock.

Původně malé ospalé zemědělské městečko se v osmdesátých letech stalo novým hlavním městem hnutí New Age, které tvrdilo, že podobný typ silných energetických polí, která existují u Velké pyramidy v Egyptě, na Machu Picchu v Peru, na Bali, Stonehenge a Ayers Rock v Australii, se dá nalézt i zde, v Sedoně. Vzhledem k tomu, že Arizona byla pro Američany dostupnější než ostatní jmenovaná místa, turistický ruch se rozrůstal zejména díky těm, kdo věřili tvrzení, že pouhou návštěvou podobného místa a zavřením očí se můžete napojit na vesmírné frekvence a tím pádem změnit svůj život.

Tess, která dramaticky změnila svůj vlastní život, na podobné věci nevěřila. Ale k zoufalství původních dlouholetých obyvatel se charakter města změnil. Obchody New Age vyrůstaly jako houby po dešti, nabízely křišťály, čtení aury a spirituální cesty na energetická pole. Následovaly je obchody řetězců, rychlá občerstvení, hotely, letoviska a outletová nákupní centra.

Byly chvíle, kdy jí všudypřítomné nabídky pohody, očisty a osvětlení přišly vážně přehnané. Něco jako *E.T.* a *Blízká setkání třetího druhu* dohromady. Dokonce i její realitní makléřka trvala na tom, že než jí předá klíče, musí dům očistit šalvějí. Ačkoliv i po osmi letech života zde zůstala skeptikem, nemohla popřít, že dramatická scénérie rudých kopců a hor s nekonečnou, téměř oslepující modrou oblohou, byla emocionálně povznášející. Ale ne dneska.

„Nechápu, co máš za problém,“ řekla znovu Phyllis Newhouseová, její literární agentka. Stejný rozhovor vedly už poněkolikáté za poslední měsíc, dokonce ještě před tím, než odevzdala knihu, kterou plánovala jako

závěr série její poslední smlouvy. „Série si vede skvěle. Každý díl je na vrcholu prodejnosti podle Times, s každým dalším se prodává víc výtisků ve všech formátech, televizní seriál se nejen pravidelně objevuje v seznamech sledovanosti, ale jeho popularita s každou řadou navíc stoupá. Má obrovské publikum. Proč bys chtěla psát něco jiného?“

Tess nechtěla agentce přiznat, že právě prochází první vážnou autorskou krizí.

„Potřebuju změnu.“

To byla pravda. Po osmi letech strávených psaním velice populární série románů odehrávajících se na fiktivní střední škole, začínala mít Tess pocit, jako by uvízla v bažině.

Většinu svých vlastních školních let trávila v malé místnosti vytvořené v obrovské televizní hale, kde od osmi do šestnácti let hrála roli dvojčat řešících zločiny. Jedna z dvojčat byla šprtka, neustále pátrající po faktech, a druhá raději spoléhala na svou intuici. Ještě méně realistická byla skutečnost, že se jim zločiny dařilo řešit, aniž by jejich rodiče, ředitel školy a učitelka v internátní škole, měli nejmenší ponětí.

V reálu trávila těch pár měsíců, kdy se nenatáčelo, na střední škole v Beverly Hills. I když je pravda, že studenti v Beverly Hills nebyli takoví jako studenti na středoamerické škole, o které psala ve svých románech, její postavy sdílely stejné zkoušky, zážitky a trápení dospívajících kdekoliv. Příběhy se zabývaly tlakem vrstevníků, vlivem partiček, prvními láskami, zlomenými srdci, obrazem sebe samých, šikanou, zneužíváním návykových látek, poruchami příjmu potravy a hledáním pohlavní identity. Seriál, ve kterém hrála, posledně jmenovaným tématům nikdy nevěnoval pozornost, a jen zlehka se jich dotkly filmy, ve kterých po škole také hrála.

Přestože je to víc jak deset let, co školu dokončila, Tess psala o vnitřních osobních pocitech a pravdách a sama si dobře uvědomovala, že se na těchto stránkách snaží vypsát ze svých neuróz.

Poté, co překonala zotavovací část svého života, byla Tess připravená na další kapitolu. Jediným problémem bylo, že ještě nepřišla na to, jaká kapitola by to měla být. Věděla jen, že nastal čas, aby její fiktivní dospívající, kteří na školu přišli z různých a často velice odlišných škol, odmaturovali a posunuli se ve svých životech dál. „Rozmanitost!“ prohlašovali nadšeně její agentka a vydavatel při večeři v restauraci, kde ceny za předkrmy byly takové, že by z nich týden vyžila čtyřčlenná rodina.

„Včera jsem byla na obědě s Danielle,“ prozradila Phyllis. Danielle Williamsová byla novou šéfredaktorkou vydavatelství, kterou povýšili z australské pobočky společnosti, aby „vnesla do firmy nový pohled a svěží energii“.

„Byli tam i z obchodního a z marketingu a věříme, že jsme přišli s bombastickým nápadem, který uspokojí všechny.“

„S jakým nápadem?“

„Budeme se řídit tvým návrhem a necháme je na střední škole Pleasant Meadows odmaturovat. Konečně! A pak je pošleme na vysokou.“

„*Tohle* je ten váš bombastický nápad?“

Tess měla pocit, jako by si zatloukala hřebíčky do rakve své kariéry. Phyllis se jí ujala jako klientky, když se to mnozí z vydavatelského světa zdráhali zkusit poté, co během evropského turné tak velkolepě zahodila svou hudební kariéru a veřejně se zhroutila. A za to jí Tess bude vždy vděčná.

S nakladatelstvím byla spokojená přes deset let. Během té doby měla redaktory, kteří byli často schopni vidět celý les, zatímco ona se zasekla psaním o jednotlivých stro-

mech. A její knihy vylepšili. Grafické oddělení jí dodávalo obálky, díky kterým knihy z regálů prakticky skákaly čtenářům do rukou. Obchodní a marketingové oddělení hrálo obrovskou roli v tom, že se dostala tam, kde dnes je. Ale pokud se něčemu naučila, nejdříve v televizi, pak v hudební branži a teď s vydavatelstvím, tak tomu, že není třeba opravovat něco, co není rozbité.

„Tvoje publikum je silně napojené na postavy. Jak v knihách, tak v seriálu. Ale dokonce i já musím uznat, že střední školu studujou už dost dlouho. Takže,“ navrhla Phyllis, „jednoduše napíšeš o výzvách, kterým musí čelit se vstupem do dospělosti. Což ti nejen umožní více konfliktů a zralejší obsah, ale taky díky tomu budeš moci uvést nové postavy a rozšířit jejich svět.“

„Ale bude to pořád ten samý svět. Ty stejné postavy. Jen budou starší.“ Kdyby to chtěla udělat, už by se do toho pustila. Nechtěla se jen přesunout z dospívajících na dospělé. Už s nimi skončila. Konec. Konec. Konec.

„Zkus se nad tím aspoň zamyslet,“ naléhala Phyllis. „Vyspi se na to. Vsadím se, že se ti otevře nový svět plný možností.“

„Dobře,“ souhlasila Tess, jen aby mohla hovor ukončit.

„Skvěle. Předám zprávy dál.“

„Řekni jim, že se nad tím zamyslím,“ upřesnila. „Nechci, aby se zatím mluvilo o nové smlouvě.“

Potřebovala se znovu najít. Dát si potřebnou pauzu až do chvíle, než najde ten správný příběh. Takový, ze kterého by byla naprosto nadšená. Což by se snad promítlo nejen do toho, že by našla nové čtenáře, ale třeba by změna tématu přesvědčila ty současné, že jsou také připraveni na něco nového a neotřelého.

Když Rowdy zvedl hlavu a nezvykle hluboce zavrčel, ohlédla se a viděla mrak červeného prachu, který se zvedal za příjízďejícím autem. Naštěstí nebyla poblíž

takzvaných energetických míst, ale i tak občasný turista ignoroval nápisy o soukromém pozemku postavených před odbočkou ze silnice.

„Někdo sem jede,“ řekla. „Musím běžet. Zavoláme si.“ Ukončila hovor dřív, než mohla Phyllis přijít s dalším argumentem. Protože tušila, kdo by návštěvník mohl být, opřela se v křesle, zkřížila si paže na prsou a čekala.

První nápověda o identitě jejího návštěvníka byla samolepka s logem místní autopůjčovny. Když vystoupil z auta a vyrazil směrem k ní, jeho tmavý oblek – rozhodně až příliš formální na Sedonu – byl dalším důkazem, že není místní. Měla dost dobrou představu o tom, kdo to asi je. Muž, kterého se ze všech sil snažila posledních dvacet čtyři hodin ignorovat.

„Už jsem vám říkala, že nemám nejmenší zájem vyslechnout si, co mi chcete říct.“ Nejdřív právníkovi z Oregonu třikrát položila telefon, nakonec si Tess číslo Donovan Breese zablokovala.

„Pravda,“ souhlasil. „Ale když mě klient najme na práci, tak ji odvedu. A jak jsem již říkal během našeho krátkého rozhovoru, váš otec...“

„Správný výraz by byl *dárce spermatu*.“ Jako spisovatelka byla Tess při výběru slov velice přesná a pečlivá.

„Jackson Swann,“ pokračoval, jako by nic neřekla, „mě najal, abych řídil veškeré jeho záležitosti.“

„Což znamená, že zaplatil za tenhle oblek od Armaniho.“ Dobrá, byla možná až moc hrubá, ale tento muž vnikl na její pozemek.

„Vlastně je to Tom Ford. Věřím v nakupování od amerických firem. A jestli se mě snažíte urazit, budete se muset snažit o trochu víc,“ řekl s lehkostí. Natáhl ruku k Rowdymu, který zjevně usoudil, že cizinec nepředstavuje žádné riziko a přiblížil se k němu. „My právníci si rychle vypěstujeme tlustou kůži. Moje už je téměř hroší...“

A abych se vrátil k důvodu, proč jsem přijel z takové dálky, staral jsem se také o Jacksonův majetek.“

Přestože byla našťvaná, že její zrádný pes muži nejen oblizoval ruku, ale začal také divoce vrtět svým rezavým ocasem, ihned zaznamenala minulý čas. Sakra, cítila, jak se uvnitř ní cosi pohnulo. „Naznačujete mi, že jste vážil celou tu cestu, abyste mi řekl, že je mrtvý?“

„Obávám se, že ano. Jsem tady, protože trval na tom, abych vám to sdělil osobně.“

„Ale i tak jste mi neustále telefonoval.“

„Jen jsem si chtěl s vámi domluvit schůzku, abych nám oběma ušetřil čas a nepříjemnosti v případě, že byste zrovna nebyla v Arizoně. Ale zavěsila jste v okamžiku, kdy jsem zmínil jeho jméno. Třikrát. A pak jste si zablokovala moje číslo.“

„Většině lidí by asi došlo, že o Jacksonovi Swannovi nechci mluvit.“

„Dobrá, ale když už jsem tady...“

„Neoprávněně jste vnikl na můj pozemek.“

„Chápu. Můžete zavolat policii, šerifa nebo kohokoli, kdo zde zastupuje zákon, jestli chcete. Mezitím to vezmu zkrátka. Jste jedna z jeho dědiček.“

„Ať mi odkázal cokoli, nechci to. Vedu si sama velice dobře.“

„To mi řekl.“

Neochotně musela přiznat, že si tím získal její pozornost. „A co přesně vám o mně řekl?“

„Nic osobního,“ ujistil ji. „Jen o vašem seriálu, který mimochodem zbožňovaly moje sestry. O vašich filmech a trochu o době, kdy jste byla hvězdou popmusic...“

„K tomu bych se raději nevracela.“

„Chápu. Vy jste ale pokračovala a vybudovala si pozoruhodně úspěšnou kariéru. Autorka bestsellerů podle *New York Times* a seriál vytvořený z vašich knih...“

„*Převzatý z mých knih. Rozhodně nepíšu scénáře.*“ V žádném případě by si nikdy nenárokovala dílo jiného autora. I když se ti autoři odklonili od jejího původního příběhu, aby, jak jí bylo vysvětleno, „zvýšili dramatickост a vybudovali sexuální napětí“. Což znamenalo spoustu žhavých scén, které v jejích knihách nebyly. Scény, o kterých by nepochybně musela psát, kdyby její postavy postoupily na vysokou školu. Ani náhodou. To se nestane.

„Ale ty scénáře by neexistovaly, kdybyste nevytvořila uvěřitelné postavy a rámec pro příběh, který je téměř návykový.“

„Víte, co se říká o tom, že lichotky vás dostanou všude?“

„Zaslechl jsem to.“

„Tak pro vaši informaci, na mě to nefunguje.“

„Budu to mít na paměti. A pro vaši informaci, to neměla být lichotka. Vím vše o každé z knih, kterou jste napsala.“ Zvedl ruku, aby přerušil její plánovanou poznámku o tom, že lhaní je ještě méně účinné než lichotky. „Moje dvanáctiletá neteř a všechny její kamarádky jsou závislé na vašich knihách ze střední školy v Pleasant Meadows. Kdykoli mě Jamie, to je má neteř, navštíví, zásobuje mě veškerými podrobnostmi. V tuto chvíli zoufale čeká na další knihu, aby zjistila, jestli Madison skončí s Ethanem nebo tím rošťákem Brockem.“ Odmlčel se.

„Nepředpokládám, že byste byla ochotná mi to prozradit, abych mohl získat pár strýčkovských bodů k dobru?“

„Bohužel.“ Tess měla podezření, že se svým vzhledem a bezprostřednějším chováním, než jaké by čekala od právníka v drahém obleku, už zřejmě body u své dospívající neteře získal i tak. „Je to přísně tajné.“

Pokrčil širokými rameny, která se zužovala do dlouhého, svalnatého hrudníku. Když si odmyslela oblek a vyměnila ho za rozepínací košili, představila si ho Tess spíš jako kovboje. Světlý klobouk na tmavých vlasech, ošoupa-

né boty místo italských polobotek, byly by ostruhy přehnané?

„Myslel jsem si, že to řeknete,“ odpověděl. Jako právník vypadal dobře, ale jako kovboj by byl opravdu žhavý. Možná by to mohla zkusit s romantickou novelou z prostředí kovbojů. „Ale za pokus to stálo. A když už jsem u těch pokusů...“

„Ne.“ Tess zavrtěla hlavou, představa sexy kovboje rychle zmizela a zanechala ji jen klamně příjemného, ale protivně tvrdohlavého právníka. „Jestliže mi můj dárce spermatu cokoli zanechal, máte mé svolení věnovat to charitě. Jen sepište nějaký papír v té vaší právníčině a já to podepíšu.“

„To bude složité.“

„Jste právník. Vyřešte to.“

„Jak jsem řekl, je to složité.“

„A co přesně to je, mi neřeknete, že ano?“

„Omlouvám se,“ řekl. „Na konkrétní detaily dědictví se vztahuje mlčenlivost do okamžiku, než je závěť oficiálně přečtena.“

„A to bude kdy?“ Ne že by ji závěť zajímala. *Lhářka*. K čertu s tím chlapem. Vzbudil její zvědavost.

„Jakmile se mi podaří svolat všechny jeho dcery. Jack mě varoval, že zřejmě nebudete moc chtít spolupracovat. Ale jak jsem řekl, instruoval mě, abych vám zprávu o jeho smrti předal osobně. Už jsem se rozhodl, že to vezmu postupně. Od nejstarší, což jste vy, přes prostřední až po nejmladší.“

„Nejmladší?“ Právník znovu získal její plnou pozornost. „Mám jednu nevlastní sestru, která žije v Charlestonu.“

„Charlotte,“ souhlasil. „Ta je další na seznamu.“

O Charlotte Tess věděla všechno. Dokonce ji přidala do jedné ze svých knih. Hloupou blondátou krásku z Jihu. O své nevlastní sestře se dozvěděla z novin, když

Jackson Swann získal svou druhou Pulitzerovu cenu. O sestře, se kterou nikdy neměla zájem se setkat. Ale musela přiznat, že si ji vygooglila. Jen ze zvědavosti.

„Její matka a otec jsou stále manželé?“

„Ano.“

„Tak proč neinformujete její matku?“

„Omlouvám se.“ V jeho hnědých očích se objevilo cosi, co vypadalo jako upřímnost. „Ale opět je to součástí mlčenlivosti.“

„A tvrdíte, že Jackson Swann měl třetí dítě?“

Přikývl. „Jmenuje se Natalie.“

„Ten muž měl mnoho chyb, pane Breesi, a za většinu z nich z nějakého neznámého důvodu nikdy nenesl odpovědnost. Ale ani jemu by přece neprošla bigamie.“

„S Josette Seuratovou byli spolu dvacet šest let, ale nikdy se nevdali. Měli jedno dítě, Natalii. Svůj příběh vám bude muset odvyprávět ona sama.“

Ačkoli Tess sebe samu přesvědčovala, že jí na tom, že ji otec opustil, už vůbec nezáleží, že pro ni byl mrtvý už dávno, tahle novinka zbolela. „Jackson Swann zvládl strávit dvacet šest let s jednou ženou?“ A dcerou. Jedinou ze třech, kterou se zřejmě rozhodl si ponechat.

„Byli spolu až do loňského roku, kdy Josette náhle zemřela, i když mezi nimi nebyl vztah, který by většina lidí považovala za tradiční. Váš otec – Jackson,“ opravil se, když se na něj ostře podívala, „nikdy nepřestal jezdit do válečných zón. Dovedu si představit, proč ho to tam neustále táhlo, ale nejsem psycholog, takže je to jen odhad podle toho, jak jsem ho celý život znal.“

„Zastupujete ho od narození?“

To ho rozesmálo. Smál se hlubokým, sytým barytonem, který se musel nepochybně líbit klientkám a ženám v porotě. Představa kovboje pomalu ustoupila a teď si ho Tess představovala jako významného rozvodového právníka

pomáhajícího řadě opuštěných manželek dosáhnout když ne pomsty, tak řádného vyrovnání. Byl by skvělým velkým bílým žralokem trhajícím na kusy nevěrné manžely a zároveň poskytujícím pochopení a uklidnění svým klientkám. Jako pohodový zlatý retrívr.

„Když jsem vyrůstal, o Jacksonovy záležitosti se staral můj otec,“ řekl. „Kdykoli Jack přijel do Oregonu, zastavil se v Portlandu a povečeřel s naší rodinou. Byl pro mě jako oblíbený strýček. Vždy přivezl nějaký skvělý dárek. Když jsem byl v pubertě, fantazíroval jsem díky němu o životě na hraně.“

„A když jste dospěl?“

„Rozhodl jsem se, že každodenní riskování života funguje dobře v knihách a filmech, ale v reálném životě by to bylo příliš. Jackson byl přítel. Někdy to s ním ale nebylo jednoduché.“

Tess se chtěla zeptat, proč se muž, o kterém nechtěla mluvit, neustále vracel do Oregonu, ale vzhledem k tomu, že již trvala na tom, že ji to vůbec nezajímá, zvládla držet jazyk za zuby.

„Josette byla také velice svobodnomyslná, což jsem vždy pokládal za hlavní důvod, proč jim to tak dobře klapalo. Neměli od sebe navzájem žádná očekávání.“

„Jak milé,“ řekla Tess a její tón byl stejně suchý jako arizonský pouštní vzduch.

„Omlouvám se. Snažil jsem se vám jen poskytnout nějaké rodinné informace a historii, než se setkáte s Natalií.“

„To není nutné. Protože vůbec nemám v úmyslu se s ní setkat.“

„Jste sestry.“

„Nevlastní. A naprosto cizí lidé.“

„Nejste aspoň trochu zvědavá?“

„Ne. Ani trošičku.“

„Můžu se na něco zeptat?“

Pokrčila rameny. „Zkuste to.“

„Nemáte ráda všechny právníky? Všechny právníky, kteří by řešili záležitosti Jacksona Swanna? Nebo je to jen mnou?“

„Není to vámi,“ odpověděla. „Musím přiznat, že jste si mě získal tím příběhem o vaší neteři a mých knihách.“

„Líbilo se vám, že jste slyšela, že je s kamarádkami čte?“

„Ne. Fajn, to taky. Ale hlavně proto, že jste si vyslechl její vyprávění. A dokonce jste znal i postavy. Nepotkala jsem mnoho mužů, kteří by to zvládli. Možná vlastně žádného.“

„Vypadá to, že jste potkávala špatné muže,“ řekl lehce. „A věřte mi, je to mnohem jednodušší, než když mi nalakovala nehty. Jednou jsem měl naléhavý hovor od klienta, kterého právě zatkli za přepadení banky. Nakonec se ukázalo, že došlo k záměně identity, ale musím přiznat, že bylo dost ponižující přijet na policejní stanici se zářivě růžovými nehty.“

„Vy jste si je neodlakoval?“

„Sestra doma neměla odlakovač. A můj klient měl záchvat úzkosti, tak jsem se nechtěl zdržovat cestou do drogerie.“

„To je působivé.“ A dokazovalo to notnou dávku sebevědomí. Policajti si ho museli řádně podat.

„Děkuji.“

„Byla to aspoň hezká růžová?“

„Ne, ale byla to kolekce Miss Universe. Moje neteř miluje zářivé a lesklé nehty a sbírá korunky a čelenky. Společně s vašimi knížkami také miluje jakékoli knihy nebo filmy o princeznách. Ale i když podle popisu může znít trochu pošetile, studuje zároveň matematiku a technologie.“

„Zdá se, že vaše neteř je dívka různorodého vkusu a nadání.“

„Uvědomuji si, že to asi říká většina pyšných strýčků, ale Jamie je skvělá. Právě se rozhoduje, jestli bude inže-

nýrkou v NASA a stane se členkou ryze ženského týmu, který založí trvalou kolonii na Měsíci, která by se stala základnou pro zkoumání dalších planet. Nebo jestli se stane prezidentkou. Poslední dobou, díky tomu, že vás viděla v nějakém televizním pořadu, zvažuje také dráhu spisovatelky. Už je ve školních novinách a otiskli jí dvě povídky.“

„To je dobře.“

„Všichni jsme na ni moc pyšní. I když jsou její příběhy dost temné a ponuré.“

„To je věkem. V pubertě děti začínají přemýšlet o životě a smrti.“ Usmála se, skutečně se usmála. Poprvé od chvíle, kdy přijel. „Když jsem byla v jejím věku, plnila jsem svůj deník pochmurnými básněmi plnými zkázy, které vždycky končily tragicky.“

„Ale změnila jste se.“

„Můj život se změnil,“ řekla. A to ani zdaleka nevystihovalo skutečnost. „Začala jsem se na různé situace dívat jinak. Většina mých postav jsou dobří lidé, ale s chybami. I Maureen, královna zlých holek, žije s matkou, která umírá na rakovinu. Ale to je ještě pořád tajné.“

„Budu mlčet jako hrob.“ Když přiložil prsty na rty, na tvářích se mu objevily dolíčky. S hnědýma očima, hustými řasami, kudrnatými hnědými vlasy a těmi dolíčky by mohl okamžitě hrát jakéhokoli právníka v televizi.

Pokračoval: „Teď, když se zdá, že spolu začínáme lépe vycházet –“

„Mě zatáhnete zpět k nevítanému tématu pohřbu mého dárce spermatu.“

„V tuto chvíli žádný pohřeb naplánovaný není. Jack nechtěl žádný povyk. Ale kdybyste vy tři chtěly něco naplánovat –“

„Nevím, co ty další dvě. Ale já rozhodně nemám zájem předstírat, že jsem z jeho smrti nešťastná.“

Zatraceně. Jakmile slyšela svá slova vyřčená nahlas, uvědomila si, že opravdu není nešťastná. Byla naštvaná. Jak si ten parchant mohl dovolit umřít dřív, než ho mohla konfrontovat a ukázat mu, jak úspěšnou se stala? Že udělal chybu, když svou rodinu opustil? Když byla mladší, dřív, než se její život rozpadl velkolepým veřejným skandálem, snívala, že se jednoho dne objeví na natáčení a bude žasnout nad tím, jaká je skvělá herečka. A protože byla normální dospívající dívka, toužila slyšet od svého otce, že je hezká. Chytrá. Talentovaná. Chtěná.

Sáhl do kufříku a vytáhl velkou žlutou obálku. „Tady jsou veškeré detaily a adresa mé kanceláře v Aberdeenu v Oregonu. Je to asi padesát kilometrů jihozápadně od Portlandu. Dal jsem dohromady i nějaké možnosti letů, které můžete zvážit.“

„Nikam nejedu,“ trvala na svém.

„Podívejte se, chápu, jak se cítíte,“ řekl. „Upřímně. Ale opravdu je potřeba, abyste se přijela podívat na své dědictví. Protože je potřeba udělat pár zásadních rozhodnutí.“

„Já už jsem se rozhodla. Nejedu. Od Jacksona Swanna nic nechci.“

„To jsem pochopil. Problém je, že k vyřízení dědictví potřebuju, abyste to podepsaly všechny tři. A přestože zacházím za mez svých povinností, řeknu vám, že mluvíme o majetku, který vyžaduje vaši přítomnost.“

„A je to tu zase. Snažíte se vzbudit mou zvědavost.“ Ale nakonec si obálku, kterou stále držel, převzala. „Jaký majetek?“

„Swannovi byli mezi prvními osadníky ve vinařské oblasti, i když v té době tam víno nebylo hlavní plodinou. Takže vaši předci pěstovali třešně.“

„Tvrdíte, že jsem zdédila třešňový sad?“ Třešně milovala. Hlavně v koláči. To ale neznamenal, že se chtěla stát farmářkou.

„V dnešní době jsou třeshně jen malou součástí majetku. Hlavním předmětem podnikání je víno. Je tam také dům a další položky. Mým úkolem v každém dědickém řízení je pomoci zúčastněným vytvořit strategii, jak majetek rozdělit. Movitý i nemovitý.“

„Ještě jednou opakuju, že nic nechci.“

„Rozumím. Ale netýká se to jen vás.“

„Snažíte se mi říct, že to není jen o mně.“

„Znovu říkám, že je potřeba učinit zásadní rozhodnutí, a jako právní zástupce vašeho otce bych nerad viděl, aby některá z vás litovala. Věřte mi, není to řešení, které bych Jacksonovi doporučil. Pro dědice, kteří předem netuší, že zdědí podnik, je to těžké. Zejména, pokud nemají ani náznak, jak by to zemřelý chtěl řešit.“

„Řeknu to takhle. Na tom, jak chtěl Jackson Swann naložit s majetkem, který za sebou zanechal, mi záleží asi tak, jako záleželo jemu na mně. Což je vůbec.“

„To mě mrzí. Ale vzhledem k tomu, že je vám to jedno, nemělo by trvat dlouho věci si prohlédnout a předat je zbylým dvěma dědičkám. Ale podmínky závěti stanoví, že to musí být provedeno osobně. Na místě. A pokud jeden z dědiců odmítne účast, celý podnik bude pravděpodobně prodán a výtěžek půjde na charitu.“

„To zní dobře. A už na mě zase tlačíte. Chcete, abych měla výčitky vůči dvěma ženám, které ani neznám.“

„Dělám jen svou práci tak, jak si přál můj klient.“

„To máte kliku,“ zamumlala. „Určitě musel být jedním z nejnáročnějších klientů.“ Ale byla zvědavá, zatraceně. Přesně, jak Jackson Swann plánoval.

„To byl. Ale zároveň byl i nejzajímavější. Což je důvod, proč nejsem překvapený, že alespoň u jednoho z dědiců jablko nepadlo daleko od stromu.“

„Ani v nejmenším nejsem jako on.“ Strávila celý život tím, že se snažila být pravým opakem svého otce.

„Oba jste si zvolili kreativní profese. A své vlastní cesty. Zejména, když jste skončila s hudbou a dala se na psaní.“

„Tak to nebyla úplně moje volba.“ Už to nebolelo. Stejně jako její postavy, které vytrvaly a pokračovaly dál, i když se na ně opakovaně řítily katastrofy.

„Tenkrát to tak možná vypadalo. Hudební průmysl je plný comebacků. Přesto, když jste se konečně dostala do fáze, že jste o svém životě mohla rozhodovat sama, zvolila jste jinou cestu. Takovou, která, jak se zdá, vám skvěle vyhovuje.“

„Už zase zkoušíte lichotky.“

„To nejsou lichotky. To je pravda. Zdá se také, že jste po otci zdělila sílu. A houževnatost.“

„Někteří to nazývají paličatostí.“ Například její matka. A v poslední době i Phyllis. „Ale vy se jen tak nevzdáváte. Neustále vás odmítám a vy pořád pokračujete.“

„Dělám jen svou práci.“ Rozhlédl se po okolí. „Je to tady nádherné, ale Oregon je taky krásný. A zelený.“

„V Oregonu už jsem byla.“

„Opravdu?“ Nadzvedl obočí. „Ve které části?“

Zatraceně. Dostal ji. „Mezinárodní letiště v Portlandu,“ přiznala. „Ale letěli jsme kolem Mount Hoodu a zdálo se, že stačí natáhnout ruku a hory se můžete dotknout. A při čekání na odlet jsem měla miskou čehosi, co bylo označeno jako světově proslulá polévka ze škeblí.“

„Nevím, jestli je světově proslulá, ale Portland je jí určitě vyhlášený. Recept a původní restaurace, které polévku vaří, tam jsou od doby těsně po druhé světové válce. A jedly tam hollywoodské hvězdy jako Paul Newman, Joanne Woodwardová a Henry Fonda.“ Opět se mu v tvářích objevily dolíčky. „A teď mohou do seznamu hvězd přidat i vaše jméno.“

„Nejsem žádná hvězda.“ I když jí dříve byla. Vystupování v televizi byla legrace. Bavila ji výzva hrát dvě zcela